

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.631 van 4 december 2012
in de zaak A. 203.062/XIV-33.855**

In zake : XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Stany Buysse
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 30 december 2011 (griffiestempel), strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 70.628 van 24 november 2011 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 7994 van 25 januari 2012 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 24 oktober 2012 om 11.00 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Annik Haegeman, die loco advocaat Stany Buysse verschijnt voor de verzoeker, en attaché Katrien Allyns, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker komt op 19 februari 2011 België binnen en verklaart zich op 23 februari 2011 vluchteling. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt op 7 juli 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 10 augustus 2011 tekent de verzoeker tegen die weigeringsbeslissing beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Met een arrest van 24 november 2011 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) op. Hij voert aan dat hij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een omstandige uiteenzetting heeft gegeven om de schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet aan te tonen en dit ter weerlegging van de standaardmotivering in de aanvankelijk bestreden beslissing over de toestand in de noordelijke Kaukasus. Vervolgens citeert hij het eerste middel uit zijn verzoekschrift tot beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De verzoeker besluit dat, wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich in een arrest nog baseerde op het Algemeen Ambtsbericht van 2008 om louter op basis van dat rapport de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, het duidelijk is dat subsidiaire bescherming nodig was, minstens moest worden onderzocht, en dat hij dus wel degelijk een rechtsmiddel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet heeft ontwikkeld.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

6. De verzoeker citeert uitgebreid de argumentatie die hij in het eerste middel voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft aangevoerd “ter weerlegging van de standaardmotivatie van het CGVS inzake de (instabiele) toestand in de Noord-Kaukasus”.

Het eerste middel van de verzoeker is in punt 3.1. van het bestreden arrest slechts niet-ontvankelijk bevonden op grond van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet “in zoverre verzoeker onvoldoende duidelijk en precies aangeeft hoe de bestreden beslissing de geschonden geachte rechtsregels heeft miskend”. Ten onrechte houdt de verzoeker voor dat zijn middel in het geheel niet zou zijn onderzocht. In punt 3.2. van het bestreden arrest wordt immers onderzocht of de verzoeker als vluchteling kan worden erkend dan wel of hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend. Er wordt verwezen naar de motieven van de aanvankelijk bestreden beslissing en naar het verzoekschrift tot beroep waarin de verzoeker heeft gesteld dat het te ver gaat om een kopie

van zijn vervalste bekentenis te eisen, dat hij wegens de vlucht uit zijn land geen bewijzen van mishandeling en van de arrestatie van zijn neven kan voorleggen, dat hij niet weet of en hoeveel losgeld werd betaald omdat het in de Tsjetsjeense cultuur voor een jongere niet gebruikelijk is uitleg aan ouderen te vragen, dat hij een internationaal paspoort kon voorleggen omdat het mogelijk is dat te krijgen, ook al controleert de FSB de uitgifte ervan, dat hij zijn intern paspoort niet kon voorleggen omdat het hem werd afgenomen en dat hij wel de overlijdensakte van zijn vader kon voorleggen. Op die kritiek wordt in het bestreden arrest geantwoord dat “verzoeker zich beperkt tot het herhalen van eerder tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal afgelegde verklaringen en tot het opwerpen van een aantal blote beweringen, zonder de motieven van de bestreden beslissing evenwel concreet te weerleggen”. Daarom wordt besloten dat de verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aannemelijk maakt. Door het middel niet-ontvankelijk te verklaren waar slechts een aantal bepalingen en beginselen worden opgesomd zonder aan te geven hoe die zouden zijn geschonden en door de kritiek ten gronde van de verzoeker verder wel degelijk te behandelen, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen artikel 39/69, § 1, 4°, van de Vreemdelingenwet niet geschonden. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel machtsoverschrijding op en de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 6 van het Europees verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en van “de algemene rechtsbeginselen meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting”.

Hij voert aan dat een beroepsinstantie met volheid van rechtsmacht de zorgvuldigheidsverplichting dient na te leven en dat er wel degelijk sprake is van machtsoverschrijding vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tweede middel niet heeft onderzocht, terwijl de ontvankelijkheid van het beroep pas na minstens onderzoek van alle middelen kan worden beoordeeld.

Vervolgens stelt de verzoeker dat de procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet volstaat in het licht van artikel 6 van het EVRM. Hij acht deze verdragsbepaling wel degelijk van toepassing in asielzaken en voert aan dat op grond daarvan een rechterlijke instantie alle voor het geschil relevante vragen van juridische en van feitelijke aard moet kunnen onderzoeken en dat een eerlijk proces een processuele gelijkwaardigheid van de partijen vereist, hetgeen te deze niet het geval zou zijn omdat de verzoeker bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel mondeling kan antwoorden op de nota van de verwerende partij en geen mogelijkheid heeft om een repliekmemoirie in te dienen.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

9. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. De zorgvuldigheidsplicht is geen algemeen rechtsbeginsel doch een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en daarom evenmin van toepassing op het bestreden arrest. Zoals de Raad van State in navolging van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaaldelijk heeft gesteld, is artikel 6 van het EVRM niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Het tweede middel is in die mate niet-ontvankelijk.

De rechter pleegt machtsoverschrijding wanneer hij uitspraak doet over een geschil dat niet meer bij hem aanhangig is omdat hij reeds eerder in dezelfde zaak en tussen dezelfde partijen over hetzelfde geschilpunt uitspraak heeft gedaan en aldus zijn rechtsmacht te dien aanzien geheel heeft uitgeoefend. Dit houdt geen verband met de kritiek van de verzoeker dat in het bestreden arrest over een bepaald middel geen uitspraak zou zijn gedaan. Het tweede middel faalt in die mate naar recht.

Uit het enkele feit dat een middel niet is beantwoord, kan geen schending van het recht van verdediging worden afgeleid. Het tweede middel faalt ook in die mate naar recht.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van vier december tweeduizend en twaalf, door de Raad van State, XlVe kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen